Написав Яна Рожнятовська
Четвер, 23 липня 2015, 15:49

А сніг іде, повільно тає,
З дахів навколишніх стікає..
Цей монотонний крапель звук
Немов би серця мирний стук.

І дивний смуток навіває
Цей сніг, що краплями стікає.
Це неба білі посланці,
Що тають у моїй руці.

На землю бережно злітають,
А вже злетівши – тають, тають.
І чи згадають тут коли,
Що неба жителі вони?!

Чи пригадають, як літали,
Як білу одежину мали?
Можливо їм присняться сни,
Що знову в небесах вони?

Це буде потім! Зараз – тають,
З мого вікна дощем стікають…
Це буде потім! Зараз - сніг
На підвіконня моє ліг.